

ВЪЗДЪРЖАТЕЛЧЕ

МЕСЕЧЕН ИЛЮСТРОВАН ВЕСТНИК ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Одобрен и разрешен от Министерството на нар. просвещението съ съвещание № 2536 отъ 4. IX. 1933 г.

ИЗДАВА УЧИТЕЛСКИЯТЪ НЕУТРАЛЕНЪ ВЪЗДЪРЖАТЕЛЧЕНЪ СЪЮЗЪ — СОФИЯ

АБОНАМЕНТЪ ЗА ГОДИНА
10 броя — 10 лева

Редакторъ: ТРАЙКО СИМЕОНОВЪ

Адресъ: ул. „Гладстонъ“, № 43
СОФИЯ

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ

ИЗЪ пиятъ „юноши небеса
кроткоятъ ангелъ на блага
вестъ лъгаво радостно и викаше:
— „Христосъ възкресе!“

И това слово изпълваше съ
тържественъ трепетъ пробудената
тавър, небесата, звездички
и лъчи, планините съ тинявтъ
забраве, широкитъ моря съ под-
воднитъ жители.

— „Христосъ възкресе!“
И при тази вестъ цялата
природа тръгнеше отъ тиха
радостъ.

И ето кроткоятъ вестителъ
отъ небесата се понесе ниско
надъ земята, повторйки съ тре-
петенъ гласъ сладнитъ думи.

Мина надъ бедната колиба
на сиромаша, викайки:

— „Христосъ възкресе!“
Радостъ изпълни угрижената
душа на сиромаша и той ст-
вори:

— Воистину възкресе!
Ангелътъ отлетѣ нататъкъ,
мина покрай прозореца на бол-
ния.

И болниятъ на своето стра-
далческо легло се спена ра-
достно при святлата ангелска
вестъ, която прониза като
слънчева лъча, до възглавни-
цата му. И скръбтъ, цялнителенъ
блескъ падна възъ страдание-

то му. Той же прекръсти съ из-
немоштва ржка и продума:

— Воистину възкресе!
И той се почувствава леко.

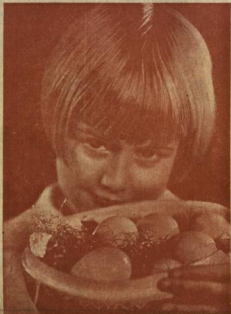
Ангелътъ мина покрай тъм-
ното прозореца на затворника и
извика презъ железнитъ ре-
шетки:

— „Христосъ възкресе!“
Затворникътъ осѣти радостъ
при тия думи, надежда укрети
духа му, а осѣти му осланящата
отъ създи:

— Воистину възкресе!
И сладко стана на душата му.

Ангелътъ продължаваше ле-
тена си надъ земята. Той въз-
вестваше на старъ и младъ,
на здравъ и боленъ, на шаст-
ливъ и нещастенъ, на зълъ и
добъръ, великото събитие, отъ
което се раждаше небото и зе-
мята. Радуваше се и палатътъ,
съ чертози отъ мраморъ, рад-
ваше се и сламената хижа на
овчаря, затътена въ нѣкоя
крайна улица или въ пушняка
на ъгъла планина . . .

И честитиятъ ангелъ отри-
нунаше отъ врата на врата, отъ
прозорецъ на прозорецъ, отъ
скръбъ на скръбъ съ своята
свѣтла вестъ: „Христосъ въз-
кресе!“

ВЕЛИКЕНСКА РАДОСТЪ

И останахъ по едно благо
чувство, по една ясна лъча на-
вредъ, лето вътрѣшня тия думи.

Звезднитъ небеса снематъ гър-
жественно!

Ив. Вазовъ

Великденъ

Реклава

Възникатъ лъгаво бързо презъ
заклинателъ нами и ланади. Митко
допелитъ главничка до прозоре-
ца, гледаше съ любовитество всич-
ко. Той за първи пътъ въ живота
си пътуваше съ вѣтъръ, и то за София.

Татко му остана въ килия. Мит-
ко нѣкогъ обичаше бача си. Но не-
позволяше татко му поети всякъ денъ
се връщаше въ килия надръзана,
влопана и пивна. Жорджитъ му тат-
ко бѣваше се пропилъ. Майка му
често плачеше и му се молеше да
не пие и ако продължаваше да пие
ще избѣгнѣ съ Митко. Митко ви-
деше всичко това и му се жалееше
за татко си болна. И той се на-
стѣна на татка си съ създи на очи.
Но татко му продължаваше да пие.

Единъ денъ Митко му кекъ май-
ка му и татко му се вераха. Майка
му казваше:

— Не гога да живѣя татка. Ще
замина. Ще изкараватъ сама пре-
криватъ си. Не мога да гледамъ
пиренъ мъжъ. Разбори — не мога.
И ето на другия денъ заминаха . . .

Въ столицата ти си нава нава
тавнишка стѣнча въ една голѣка и
неприващана къща. Всѣкъ сутринъ
майка му отиваше на работа, а
Митко оставаше самъ-единичекъ.
Съ горчива тѣжба въ ржка той си
игреше и се забавляваше. При-
вѣще си киличката отъ дървени
пирони и свагаше въ необиично
си зѣбче, което майка му бѣше
ушила отъ поладина.

— Хайде, зѣн-зѣне, спяния си . . .

Мая я ъйна оше. Когато си дой-
де ти си донесе халва и хлѣбъ-
че . . . приващаше си Митко.
Цѣлъ денъ игреше Митко, а на-
вечеръ, когато вечерния жаръ па-
даше надъ земята, ъйнава неспяна
на мъжа и жага притискише сър-
цата на Митко. — Елъ, да бѣже
заведо съ татко. Какъ само цафа-
ше да перемне и да приващаше.
Ами сега? . . .

Ето пропѣлтъ дойде. Бледа и
нажвена е граоската пропѣтъ. На-
бѣняваеше Великденъ. Митко на-
чаше жѣлѣв си до прозорецето. Наза-
мо него съвѣтеше парче сиѣно небе.
Долу се виднаше дворецо тѣсно и
дълбоко, както кавадене.

Майка му дойде късно. Тя до-
несе халва и седна на кривата из-
немошѣла.

— Мамо, ще ми купишъ ли
червени ѣщи и козунаци? — пита
Митко.

— Отъ, чаю — изпѣшка майка
му . . . Сига да изване хлѣбъ . . .
Уволнича те отъ работа. — И
майка му наведе главата си и се
просѣхна.

Митко я гледаше козунаци . . .
— Мамо! Искамъ козунаци . . .
И червени ѣщи и халдро, като ка-
жеш . . . Чу ли ти? Сига сие стоиш
тукъ! Майка да си отидеш у дома.
Да си отидешъ при татко, — плачеше
жално Митко.

— Добре . . . — добри се упова-
ваше го майка . . . Си сегга, па утре
ще иднешъ.

Стушешъ подъ вѣтяна юрганъ

Митко бѣжуваше родната си къща.
Въ кичествата имъ градинка съ цафа-
нали вѣне черешитъ. Дворчето е
посадено съ равни яблони и посѣ-
дана шури, малката чешничка.
Хубаво е тамъ . . .

Струрилата майката стави, раз-
триби стави и седна до леглото.
Митко тежко дишаше въ съна.

— Зарѣвъ ли е Митко? Ношещ
спя лошо . . . Охъ, не дай Господи
да се разболѣе детето. Какво ще
прави тя, тукъ сѣдѣ чужди хора
самичка . . .

Нѣкой полица на вратата.
— Поце! — разнесе се дѣбелъ
икяжи гласъ.

Митко отвори очиникитъ.
— Мамо! отъ тате ли писмото?
— Майка му бърже сикна дѣлка.

— Да, Митенце! Отъ татко ти е.
Чуи какво пише: — Митко мей, азъ
бѣхъ тежко боленъ. Пролетето едно
адавахъ не полюбви и моятъ и ва-
щиятъ животъ. Зарѣкохъ се да не
пия. Сега съмъ зарѣвъ и боленъ.

Елате си у дома. Великденъ идѣ.
Елате при мѣтъ. Ще ли чакавъ
сикли мей . . .

Майка му цяла забрѣрана отъ
радостъ сиочи и притисна Митко
къмъ гърдитъ си . . .

— Хайде, Митко, по скоро да въ-
внѣмъ при татко ти. Той ни вина!

Следъ дълго и уморитивно
пътуване въ владушѣ и нажмива
съ хора вагѣнъ Митко и майка му
най-после се отоваша на малката
провинциална гара.

Съ изследъ тѣ вишаша аромата
на развързаната земя и мащѣна-
литъ пѣлки.

Продѣнатъ нощъ е тиха и гър-
жественна. Ярнитъ звезди грѣвятъ въ
небето.

Навѣждаше се разнесе радост-
ното бие на накинѣтъ . . .

— Мамичко! По-скоро да въ-
рване въ килия. Не-перепѣло каз-
ва Митко.

— Да, дете мое . . . да върване.
— Тѣ дававатъ по тѣснитъ улички
послави съ неравенъ калдѣръвъ,
покрай стѣпини киличкни и цафа-
нала граднички.

Малката цѣрковна е зряко осѣ-
тана. Тѣ се спиратъ за минулка.

Дълга върволитъ отъ празнично
премѣнени хора съ запалени ѣщи
обинава цафарата и долита сладко
лъгаве . . .

— Христосъ възкресе!
Изведнѣжъ предъ Митко се въ-
на и татко му. Синитъ му ржце го
адвѣгаше високо въ въздуха и той
чува неговитъ звученъ гласъ:

— Лене! Митко! Вие ли сте? Вър-
нахте се . . . Колко много ви се
радавахъ.

— Татко! Митко! — радостно
викаше Митко и ржчинитъ му обви-
ващъ шияте на бащата.

Благодаря . . . благодаря ви —
добави той . . . Наистина е настѣ-
пала Великия празникъ . . . Хри-
стосъ възкресе!

— Воистину възкресе!
Привѣтъ майка му, Митко вина ней-
нитъ зубайи голѣми очи наливъ съ
сълзи, които гледаатъ съ голѣма и
неугасима яра и надежда.

Крей не мъжи и телга. Въ ши-
роко отворенитъ сърдѣца възле от-
ново обичи, примирение и новъ
животъ и за тринѣта.

Татко Кодратевко